

Josefina Llauradó

Disig de paraules

Premi de
Literatura Eròtica
la Vall d'Albaida

Ai las!, amor no es pot amagar!

El romanç de Tristany i Isolda

Quan ell em va veure per primera vegada, jo era al seu jardí, asseguda al gronxador de fusta que penjava del cirerer. M'havia tret les calces i jugava a deixar que el vent m'acariciés el sexe, per després acariciar-me jo mateixa amb els dits, mentre imaginava que l'arbre era el meu amant.

Quan arribava el bon temps i feia vacances, sovint, a la tarda, deixava enrere el poble, travessava el bosc i pujava fins la torre blanca. M'endinsava entre els arbres i caminava sota el brançam fullat dels roures per una senderola, que s'enfilava una mica, fins arribar davant del jardí d'una torre d'estiueig que jo sempre havia vist deshabitada: la torre blanca.

La torre blanca era una construcció de caire modernista de dues plantes i unes golfes amb tot de finestres petites. A la façana orientada a migdia, hi havia una porxada que donava pas a una galeria que envoltava tota la casa. Unes escales amples de pedra amb una balustrada blanca permetien l'accés des del jardí a la porxada. La balustrada envoltava la galeria que, a

llevant i a ponent, tenia unes escales més estretes que la principal, que també davallaven fins al jardí. A la part del darrere, a tramuntana, hi havia una porxada plena d'ombra. Més enllà de la porxada, hi havia una terrassa enrajolada amb rajoles de terra cuita. La terrassa estava coberta d'un emparrat de fulles i gotims de raïm que penjaven, de qualsevol manera, d'una pèrgola forjada.

El jardí era un terreny espaiós, i jo hi anava a jugar. Estava tancat per una murada pintada de blanc. Damunt del mur blanc, hi havia una reixa que feia tot de dibuixos de flors de lli. La porta d'entrada era de ferro forjat i repetia el motiu de les flors de lli. No ajustava prou bé, jo l'empenyia una mica, la mica justa per poder passar dins, i, de seguida, tornava a ajustar-la. El jardí, abandonat, era ple d'esbarzers, corretjoles i grama alta; semblava un prat, hi creixien flors de tota mena, flors de tots colors; la mare-selva s'enfilava pels barrots del reixat i per la balustrada de la galeria envaint-ho tot, i la tanca de tuies que hi havia, a banda i banda del jardí, creixia desnivellada amunt, amunt, cap al cel, i tenia tot de branques esqueixades.

Al bell mig del jardí, amagat darrere d'unes mates de xeringuilla, que semblaven fades despentinades, hi havia un cirerer molt ben arrelat: si fos un home, diria «molt ben plantat». D'una de les branques més gruixudes, en penjava el gronxador de fusta on em gronxava.

Prop del cirerer, hi havia una englantina que cada any floria amb un esclat de més de cent poncelles. A tocar de l'englantina, un esbarzer que sempre fruitava. L'esbarzer i l'englantina se m'afiguraven el cavaller Tristany i la reina Isolda que havien pres nova aparença, tal com deia la llegenda. Havia llegit aquell romanç de ben joveneta i n'havia quedat encisada, amb tot i això vaig pensar que a aquell relat li mancava alguna cosa.

Jo era ballarina, tenia una acadèmia de dansa a Premià de Dalt i sempre tenia la ment plena de projectes. El ballet clàssic em tenia el cor robat, m'hi havia donat en cos i ànima: m'agradava ensenyar i m'agradava anar a aprendre. Dos cops per setmana encara, després de molts anys, anava a l'estudi de la meva professora a fer la barra i els exercicis que ella programava i que em feia repetir una vegada i una altra. M'agradava molt ballar, però jo era ballarina de clàssic i volia volar amb les puntes posades, no m'agradava anar de mitja punta o descalça per terra, i aquesta fal·lera feia que no trobés cap ballarí que s'arrisqués a formar parella amb mi per muntar coreografies i després vendre l'espectacle. De fet, no hi havia cap home que es volgués arriscar a formar cap mena de parella amb mi. Les ballarines som potser massa fortes i valentes, tant de cos com d'esperit, i, sovint, massa solitàries. En el meu cas, a més, cal afegir-hi una imaginació desbordant i una libido sempre a punt d'emprendre el galop.

I per això, jo, Júlia Julià, quan arribava el bon temps, anava al jardí de la torre blanca, sola, lluny de la gent del poble, per acariciar-me la fada i per imaginar que el meu amant encantat enfilava una arrel forta i gruixuda, des de les profunditats de la terra, i que me l'enfonsava dins de la vagina flonja i sucosa que l'acollia. Jo jugava a seduir-lo, gronxant-me sense calces i deixant que el vent m'acariciés el sexe fins a sentir-me ben molla i excitada. M'asseia de costat amb un peu damunt la fusta del seient, de cara al tronc que tenia l'escorça lluent com si fos feta d'argent fosc. M'asseia de cara als ulls de l'arbre i li mostrava els llavis, la fada, l'espluga humida, el forat rodó que mai no havia estat badat, entre les dues galtes de la lluna blanca. M'acariciava els llavis al voltant de la fada amb els dits molls de saliva i de l'elixir que destil·lava el meu cos: elixir de flor de femella. Parlava amb ell, li deia que m'acariciés amb les fulles, que m'abracés amb les branques. Jo tancava els ulls i somiava; tancava els ulls i imaginava que ell alçava arrels i abaixava branques, que amb les fulles que penjaven de les branques m'acariciava els pits i m'abraçava les cames. Imaginava que m'obria els llavis, que em tocava la fada per desvetllar el desig i que em mostrava una arrel gruixuda, una arrel de fusta blanca, una arrel sense motes de terra, per penetrar-me.

Quan ell em va veure per primera vegada, jo estava asseguda al gronxador imaginant que el cirerer m'estimava; em gronxava suaument mentre m'acariciava la carn

de dins els llavis, els pètals suaus, plens de rosada, de la flor. El vent jugava a enlairar-me la roba i a esbullar-me els cabells, llargs i foscos, deixats anar. Jo em gronxava i notava la presència d'Eros, notava l'energia que m'envoltava, l'energia del desig que, com un mocador de seda, m'acariciava la pell i que, cada vegada, em feia estar més i més calenta, més i més excitada... Em vaig despassar dos botons del canesú del vestit i vaig treure els pits al vent: els mugrons eriçats i les popes plenes de tibantor. Vaig vinclar una branca per abaixar-la una mica i deixar que les fulles m'acariciessin la pell. Vaig mossegar una fulla i vaig agafar una cirereta amb les dents. La vaig netejar amb saliva i la vaig fer rodar per damunt la fada amb els dits.

Aquell joc era excitant i jo gemegava. M'agradava escoltar els gemecs, el so de la veu, una veu de dona calenta. M'agradava escoltar aquells gemecs i imaginar la imatge que oferia el meu cos: els llavis xops, inflats, plens de mel, eixint entre el pèl fosc del sexe; els pits blancs, tibants, turgents; la vermellor de la fada a punt d'esclatar mentre la cirereta, que rodava i rodava, la tornava boja de plaer. Vaig imaginar la veu fosca, pregona, de l'arbre. Vaig imaginar la veu de fusta del cirerer, del meu amant; una veu que m'esperonava pronunciant paraules arcanes, mots plens de desig. L'elixir de flor de femella em mullava les cuixes. Vaig agafar la cirera i la vaig ficar dins la vagina, per mirar d'acariciar el centre del plaer.

Llavors el vaig veure: em vaig adonar que un home em mirava mentre jo m'acariciava. No sé com va ser que vaig adonar-me'n, però vaig girar el cap i vaig alçar els ulls cap a la casa i... darrere els vidres plens de pols d'una finestra del primer pis, vaig veure un home que m'esguardava. De manera imaginària vaig agafar aquell rostre i el vaig dur fins a l'arbre: el cirerer, el meu amant, ja tenia mirada humana. Jo tenia el cap emboirat, la ment perduda en la mar de sensacions que el cos em regalava, però tot i així vaig fer un bot i, a frec de l'orgasme, vaig fugir d'allí, corrents. Corria avall, avall per la senderola, fins al bosc. Allà el brancam dels roures i les alzines engolien el meu rastre. Vaig travessar la forest com una exhalació i de seguida vaig arribar al poble. Encara estava calenta, arborada. Notava el sexe xop, olorós, palpitant, viu entre les cames. Abans de sortir entre els arbres, em vaig aturar per cordar-me el vestit i per pentinar-me els cabells amb mans que tremolaven. Casa meva quedava a la part alta, prop del camí que menava al bosc. Quan vaig arribar a casa, el cor em batejava fort i de pressa, per mor de la corredissa i l'excitació.

Em vaig tancar amb clau i vaig anar a asseure'm al balancí, ran de la porta oberta que donava a l'eixida, plena de plantes. Em vaig tornar a descordar el vestit i vaig contemplar aquell bé de Déu que eren els meus pits, com pujaven i baixaven empesos per l'alè calent que m'omplia el cos per dins. Sempre havia pensat que a la torre blanca no hi vivia ningú, sempre havia pensat que era una casa

abandonada, i, ara, ves per on!, hi havia un home que, de dins estant, m'observava. Vaig recordar aquells ulls, vaig imaginar-los plens de desig mentre contemplaven el joc de la cirereta i la fada. La cirereta! Vaig posar-me dos dits dins la vagina i vaig agafar la cirera que hi nedava. Vaig pensar en l'home de la torre blanca. El vaig dur al menjador de casa. El vaig imaginar atractiu, fort, de sang calenta i membre roent, me'l vaig imaginar i vaig veure que jo li agradava. Vaig veure com s'atansava al balancí mentre jo amb la cirereta als dits, me'l mirava. Vaig veure com s'ajupia i em prenia la cirereta, ho feia amb la boca mentre els ulls se'm menjaven.

Em vaig alçar del balancí, estava molt excitada. Vaig anar a la cuina i vaig treure un cogombre de la nevera. El vaig esbandir sota l'aixeta a raig d'aigua i li vaig llevar la pell plena de punxes amb un ganivet. Vaig assegurar-me una altra vegada al balancí i vaig imaginar que el desconegut calent de la torre blanca m'entaforava el cogombre figa endins, mentre amb la cirereta m'acariciava la fada. Em vaig escórrer amb gran plaer mentre tenia la ment plena d'ell, plena de l'home que havia vist a la torre blanca.

Diumenge me'l vaig trobar al mercat del poble mentre jo comprava fruita a una pagesa que tenia un cistell ple de prunes i picotes. Se'm va atansar sense que jo l'hagués vist i...

–Ho fas sovint, això de venir a gronxar-te a casa?

Vaig fer un bot. El cor se'm va enfilars a la gola. Me'l vaig mirar i de seguida vaig tornar a acalar els ulls: si n'era, d'atractiu. Tenia uns ulls de color de mel, dolços, dolços, i una riulla de nen petit que em podia. Em vaig posar vermella com un tomàquet.

–No... Sí..., no ho sé.

Ell va riure i jo no vaig dir res més perquè, tot i que semblava molt educat, no el coneixia de res. Vaig pagar la fruita, me'l vaig mirar, li vaig somriure i em vaig acomiadar d'ell. Vaig anar directament cap a casa, sentint que aquell home m'agradava. Em vaig ficar al llit i vaig adormir-me després de masturbar-me pensant en ell.

Va ser una sort coincidir casualment un dia a ca la Teresa, la farmacèutica del poble. Ella ens va presentar.

–Mira-te-la, si és la fada –va dir així que em va veure que badava la porta.

–Us coneixeu? –demanà la Teresa, la mestressa de la farmàcia.

–No –vaig dir jo.

–Sí –va dir ell.

–En què quedem?

–Aquesta fada ve a gronxar-se al jardí de casa –va dir amb entusiasme a la Teresa, que ens mirava com si fos una jutgessa.

–Pensava que era una casa deshabitada, que no hi vivia ningú..., em sap greu.

–Però us coneixeu o no us coneixeu?

–Sí –va dir ell mentre em mirava.

–No –vaig respondre tornant-li la mirada.

Ella va esclafir a riure i ens va presentar:

–Júlia, aquí tens el meu company d'aventures de la facultat, el ginecòleg Francesc Romeu Escarrà. Ella és la Júlia Julià, professora de dansa i ballarina –va dir adreçant-se a ell.

–Vau ser companys? –li vaig preguntar a la Teresa.

–Ets ballarina? –va dir ell.

Vam tornar a riure tots plegats i la Teresa em va mirar i va dir-me:

–Sí, jo abans de dedicar-me a fer farmàcia, vaig fer dos anys de medicina. I allà ens vam conèixer. L'hauries d'haver vist com passejava pels passadissos de la facultat trencant cors; quan va intentar-ho amb el meu li vaig parar els peus i..., mira, ens vam fer amics.

Vaig veure que ell s'estarrufava i vaig somriure: si n'era, de cregut! Però era molt simpàtic. Vaig adonar-me que ells dos es miraven i que també somreien, vaig envejar aquella complicitat.

–Ja sé què farem –va dir ell, tot d'un plegat–, us convido a totes dues a pujar a casa i així us ensenyaré la propietat; després podem anar a fer un mos a l'Hostalet: encara ho tinc tot barrim-barram, a casa.

Quan la Teresa va tancar la farmàcia, vam pujar totes dues pel camí ral fins la torre blanca. Ell ja ens esperava. Ens va ensenyar una a una totes les estances i ens va parlar de les reformes que volia fer-hi. Aquella casa era com una joia, com una caseta de nines, però de mida real. No sé per què, però notava una mena d'erotisme a flor de pell: era ell que m'agradava? O era l'ambient de la casa?

Vam sopar a l'Hostalet i va ser una vetllada molt agradable: vam parlar, vam riure; em van contar un munt d'anècdotes de quan eren joves i vam quedar per veure'ns un dia de la setmana entrant, a ca la Teresa per repetir la trobada. Ell em va acompanyar fins a la porta de casa i abans que jo posés la clau al pany em va donar una cosa que duia dins la butxaca de l'americana.

–Té, t'ho vas deixar l'altre dia al jardí de casa.

Jo vaig parar la mà i vaig notar un tacte flonjo i suau: eren les meves calces!

Em vaig enrojolar tota. Ell va somriure, em va desitjar bona nit, em va fer un petó a la galta i es va allunyar content, com si res no hagués passat, amb les mans a les butxaques.

La setmana entrant va resultar que la Teresa tenia guàrdia. A última hora vam quedar que vindrien ells dos a sopar a casa. Vaig fer una truita de patates i una amanida i ells van portar vi i gelat de xocolata. Vaig parar una taula petita a l'eixida i vam sopar sota la llum

que feien les espelmes, que havia anat posant entre els gerros on hi havia plantades les assutzenes, i la claror que feien els llums del cosidor i la cuina. La Teresa aviat va haver de tornar a la feina i vam quedar ell i jo sols, cara a cara. Tots dos sabíem que ens agradàvem, no havíem parat de mirar-nos tota l'estona. Jo havia pogut notar com el penis se li inflava i com li tibaven els pantalons, i, de ben segur, ell havia vist com els mugrons se'm perfilaven sota la roba del vestit. Els cossos havien decidit prendre la paraula.

–S'hi està bé, aquí –em va dir–, s'hi està fresc i fa bona olor...

–És una mica estreta aquesta eixida, però sí que s'hi està bé –vaig dir mentre m'alçava i recollia els plats–. Vols cafè o t'estimes més prendre te o bé herbes?

–Et vull a tu, Júlia –va dir-me agafant-me una mà, fent-me deixar estar els plats i obligant-me a seure escamarlada damunt seu. Jo no vaig dir res, li vaig agafar el rostre amb les dues mans i li vaig besar els llavis.

–Romeu, Romeu... –vaig dir-li–, jo sé molt bé què vull i què no vull. I vull algú que m'estimi, vull un company, vull una persona al meu costat. Tu m'agrades, però no vull només una rebolcada.

–Júlia, Julieta –va dir rialler–, jo també sé què vull i què no vull. I sé que et vull a tu. Quan et vaig veure asseguda al gronxador, tan bonica, soleta, acariciant-te...

–Romeu, tu parles de sexe, de desig..., jo parlo també de sentiments.

–M’agrada molt, Júlia, tens un cos molt bonic, i no sé com t’ho fas per posar-me calent. Però el que més m’agrada és el teu tarannà, la força i l’alegria que tens. Vull una dona enjogassada al meu costat. La sexualitat, bonica meva, és un àmbit molt important –ara, va ser ell qui em va petonejar els llavis–, però l’estimació i l’afecte també són molt importants. Ho vull tot, de tu!

Jo sentia un corrent calent que em resseguia el cos per dins. El vaig abraçar fort, amagant el rostre darrere del seu coll.

–On tenim el llit, bonica?

–A dalt, a la dreta.

Em va pujar a coll fins a la cambra. La balconada que donava a l’eixida estava entreoberta i la penombra s’esvaïa amb la mica de claror que pujava del pati: la que feien les espelmes enceses i els llums oberts. Em va estirar al llit i ens vam estimar. Vaig adonar-me que les carícies, les mirades, les besades, les abraçades que ens fèiem, tot estava impregnat de tendresa, molta tendresa: era el que sempre havia desitjat.

Jo em sentia flonja per dins: tenia el ventre com si fos una deu d’aigua. Per fora, les forces m’havien abandonat: estava molt relaxada, les cames se m’obrien quan ell me les acariciava i no sé per què no podia tancar-les. Només podia envoltar-lo amb els braços i cercar-li els llavis per

fer-li petons. Quan em va posar dos dits dins la vagina i em va acariciar el centre del desig, vaig perdre tota noció de temps i espai: em vaig escórrer sense poder fer res, donada a ell, presonera de les mans que m'acariciaven la pell i el sexe.

Ell em va fer tot de petons petits al rostre per agom-bolar el meu defalliment.

–Et puc penetrar? –em va demanar quan començava a recuperar-me de l'orgasme.

Vaig fer que sí amb el cap, i li vaig indicar amb un dit el calaix de la tauleta de nit:

–...Preservatiu –vaig dir. Tenia el cap ben emboirat.

Ell va somriure, em va petonejar i, sense dir res, va obrir el calaix.

S'enfundà la goma i, em va penetrar. Vaig sentir com s'enfonsava en la tebior de la carn com si res. Era molt agradable, la tenia molt gruixuda i m'emplenava tota.

–...Espera que em tornin les forces... –vaig dir-li fluixet.

–No. Vull fer-ho així, serà una mica com si m'aprofités de tu. Ho trobo excitant, a mi m'agrada.

A mi també m'agradava.

–Ets de por... –li vaig dir.

–No ho saps pas prou...

La nostra primera vegada va ser una delícia. Vam dormir junts, abraçats, amb els peus i les cames entor-

tolligats. Em vaig despertar tard al matí i ell ja no hi era, però m'havia deixat una nota dient-me que havia anat a l'hospital i que tornaria al vespre. Em vaig passar tot el dia com flotant, sense fer res, esperant-lo. Em sentia flonja, flonja, flonja..., sense forces.

Entraren dins les altes herbes i els bruguerars; els arbres tancaren de bell nou llurs brancatges damunt d'ells; desaparegueren darrere els fullams.

El romanç de Tristany i Isolda

Vam passar tot aquell estiu festejant. Els dies que jo no anava a classe de dansa, ni feia cap cosa especial, ell venia de l'hospital a casa, dinàvem, i, a la tarda, anàvem tot passejant fins a la torre blanca: allí sèiem sota el cirerer, fèiem l'amor i decidíem plegats quines reformes calia fer a la casa. Al final de l'estiu vam començar a desmuntar els mobles que volíem conservar i els vam amuntegar en una cambra del primer pis. Les cortines, la roba blanca, els coberts, la porcellana, el vidre, els llibres i altres petits objectes, els vam anar pujant a les golfes. Allí, els vam ficar dins de capses que vam deixar amuntegades, on vam poder, i vam tancar les golfes amb clau perquè ningú hi pugés a tafanejar. Parlo en plural perquè ell i jo fèiem com si visquéssim junts. Després va començar tot l'enrenou de paletes i llauners. I va ser un no parar de pujar a la torre blanca a obrir i tancar portes, i a vigilar que no fessin gaire malbé el jardí.

Un bon dia, ell es va presentar a casa i em va dir que acabava de vendre's el pis de Barcelona i que, si no em

feia res, portaria les coses a casa mentre no poguéssim anar a viure a la torre blanca. Em vaig quedar d'una peça: de sobte, allò que era un «com si visquéssim junts» s'havia transformat en un «viure junts». Ara sí que veia clar que la meva intimitat es veuria constantment envaïda per la seva presència i pels seus objectes. Sort n'hi havia de les estones que passàvem junts, acariciant-nos, estimant-nos o jugant, perquè hi va haver dies en què tots dos teníem els nervis de punta amb tant d'enrenou.

Ell amb la feina a l'hospital i a la consulta privada, i jo amb l'acadèmia plena de gom a gom, i tots dos amb les obres de la torre blanca, teníem les hores més que ocupades. Doncs, enmig de tota aquella feinada, torna a embalar roba, llibres, vaixelles, jocs de cafè, coberts, vidre, porcellana... Els llibres, la roba de vestir, els documents, les joies i els objectes personals, tot això, va venir a casa, i va ocupar una cambra que seria exclusivament seva. Els mobles que vam decidir conservar, els vam desar en un magatzem. La resta d'objectes els vam embalar i els vam amuntegar al cobert que hi havia al final de l'eixida de casa. Jo estava una mica aclaparada amb tants embalums, necessitava espai vital per moure'm i ell, amb la seva presència i les seves coses, ocupava una bona part de l'espai que abans havia estat exclusivament meu.

Els jocs de llit compensaven, però, tot aquell enrenou: era tan dolç, tan manyac, i m'acariciava d'una manera que..., el meu desig anava foll, es desvetllava i

de seguida se m'escampava pel cos. Jo no havia dormit mai tan plana, tan deixada anar, tan completament sense forces. Abraçada al seu cos tenia una sensació de pau tan forta que compensava qualsevol enuig, i l'endemà, quan em despertava, estava plena d'energia.

Va passar la tardor i van marxar els paletes i els llau-ners, i van entrar els fusters i els pintors. Després va venir l'equip de neteja a treure la runa, les taques de guix, els flocs de fusta, les serradures i les taques de pintura. Finalment, van arribar els jardiners que van netejar el jardí, van retallar una mica la mare-selva, van guiar l'emparrat de la pèrgola i van plantar flors a les paneres i a terra: petúnies i begònies a migjorn, i alegries a tramuntana. Després vam començar a parlar de la casa i a discutir per qualsevol nimietat: semblàvem un matrimoni. Tots dos ens n'adonàvem, però no dèiem res i continuàvem parant la torre blanca, fent l'amor sota el cirerer i dormint plegats a casa.

Finalment, va arribar el dia en què vam treure totes les coses de casa: la roba, els llibres, els documents..., ens n'anàvem a viure definitivament a la torre blanca: érem una parella.

—I tu, bonica, quan hi traslladaràs els teus mobles?

Jo no tenia pas ganes de desparar casa meua i li ho vaig dir.

—Doncs, més endavant, ja decidiràs què fas amb els mobles i la resta. —Em va abraçar i em va estrènyer fort i vaig notar l'erecció que li va créixer amb l'abraçada.

Ens vam mirar i vam petonejar-nos:

–Acomiadem-nos, ara, de la casa –va dir-me mentre m'enlairava i m'asseia sobre la taula del menjador. Vaig envoltar-lo amb les cames mentre amb mans que volaven li desfeia la sivella del cinturó i li descordava, un a un, tots els botons de la bragueta.

Ell em va tirar avall els tirants de la samarreta per despullar-me els pits i es va ajupir per besar-me la boca i recórrer-me la pell del rostre i del coll amb la llengua humida. Li vaig agafar, fort, el pardal vermell i calent, ben trempat, i, mentre ell em mossegava dolçament els mugrons, el vaig encarar cap a la vulva deixant que la fava notés el tacte suau de les calces. Va alçar el rostre per mirar-me. Em va mirar amb ulls de foc i jo li vaig tornar la mirada. Em va deixar estar els pits rodons i va enfil·lar les mans per sota la faldilleta texana, em va engrapar les calcetes i me les va tirar avall. Les va fer lliscar de mica en mica per les cames, acariciant-me la pell de les cuixes alhora que deixava la figa oberta a l'aire. Em va penetrar tot seguit i va començar a moure's mirant d'estimular-me el punt del desig. Quan ho aconseguia jo m'esfondrava i ell gaudia veient que em podia.

–M'encanta dominar-te, m'encanta... –deia amb les dents serrades i els ulls mig aclucats, però guaitant-me, mentre es movia endavant i endarrere, ara, a poc a poc, i, ara, de pressa, de pressa...

–I a mi m’agrada que..., m’agrada que ho facis –de mica en mica anava perdent el control, de mica en mica, em donava.

Suàvem, tots dos suàvem. Jo em notava el cos calent i ell també l’hi tenia. L’olor salada i escalfada dels sexes ens envoltava. Panteixava, tots dos panteixàvem. Jo estava molt a punt. Me’l mirava i veia que els trets de l’orgasme començaven a transfigurar-li el rostre. De cop, em va abraçar fort i vaig sentir, dins, una, dues, tres glopades de llavor. M’agradava notar aquelles sensacions, sentir-me plena d’ell i notar com, després, es desinflava. M’agradava estar calenta, calenta, a punt, i sense fregadís al centre del plaer.

Em va enlairar i mentre encara em tenia empalada vam anar a seure al sofà. Em va agafar pels malucs i em va fer anar pujant i baixant suaument damunt del penis mig fluix fins que em vaig escórrer, amb un orgasme petitó.

L’endemà mateix, vaig traslladar a la torre blanca els gerros de les assutzenes, i els de les falgueres que tenia a l’eixida, i vaig encetar els tràmits per llogar casa meva. Abans de Pasqua ja la tenia llogada. Els inquilins eren un matrimoni jubilat de Barcelona que tenia un gos remenut. Em va agradar de veure casa meva en bones mans.

Una mica abans de l’estiu, després d’una curta estada a Bretanya, ell va viatjar a Ciutat de Mèxic, estava con-

vidat a un congrés. Jo em vaig quedar a casa, tenia a les portes tota la feinada dels assajos del festival de fi de curs i la programació dels cursets d'estiu. Recordo que aquell dia feia molta calor, estava sola, estirada al llit mirant de fer la migdiada, però no podia aclucar els ulls, sentia soroll a les golfes, com si un porticó mal tancat piqués contra el bastiment de fusta. Vaig agafar *El romanç de Tristany i Isolda* que tenia damunt la tauleta de nit i vaig mirar de llegir una mica, però no vaig pas poder: el repic del porticó em destarotava. Em vaig alçar del llit, em vaig calçar les avarques i vaig pujar a les golfes. Vaig obrir la porta fent girar la clau al pany: quina xafogor que hi feia! Vaig anar cap a les finestres orientades al migdia i vaig veure que totes estaven ben tancades. Les vaig obrir per ventilar, eren plenes de pols i teranyines, i tenien la pintura blanca tota clivellada. Vaig anar cap a les dues finestres que hi havia a la façana de ponent per veure si estaven ben tancades: una sí que ho estava, però l'altra només estava ajustada i, quan bufava el vent, picava contra el bastiment. Per tancar-la bé –a ponent, en aquella hora, picava el sol de valent–, vaig haver d'allargar el cos per sobre d'una calaixera de la ditada, pintada de negre, que estava arrambada a la paret sota mateix de la finestra. Em vaig omplir la samarreta de pols. Mentre m'espolsava, vaig adonar-me que un dels calaixos estava mal tancat i vaig haver d'obrir-lo del tot per mirar de tancar-lo bé. Dins hi havia un plec de cartes lligades

amb una cinta de setí, de color de rosa, tota descolorida. Em va semblar una cosa molt romàntica, molt d'aquell temps. Vaig agafar el plec de cartes, vaig desfer-ne la llaçada i vaig treure'n una, de dins del primer sobre. En treure-la'n, em va caure a terra una fotografia. Em vaig ajupir per recollir-la de l'empostissat de fusta que cobria el terra de les golfes i..., els ulls van quedar presoners d'aquella imatge. El desig em va omplir el ventre: se'm van inflar els pits, vaig començar a suar i em vaig haver d'acariciar el sexe que se m'havia humitejat de cop i que sentia bategar al capdamunt de tot de les cuixes: una dona nua, embolicada amb una mena de boa de plomes, ajaguda en una otomana, mostrava somrient la inflorescència de la figa. Era una figa enorme, oberta com una flor. Tenia els pètals carnosos, lluent, inflats. No podia deixar de mirar aquella fotografia; no podia apartar-ne els ulls; no podia deixar de tocar-me; no podia deixar de pensar que m'agradaria queixalar el sexe d'aquella bagassa com si fos la meitat d'un préssec en almívar: notava la sensació a la boca, hi clavava una micona les dents que s'enfonsaven en la polpa..., hummm..., deliciós..., vaig poder tancar els ulls. L'almívar m'omplia la boca i m'embrutava els llavis..., em regalimava per la barbeta...

Vaig obrir els ulls i em vaig alçar de terra amb la fotografia a la mà esquerra mentre tenia la dreta perduda per entre els replecs del sexe: si n'estava, de calenta! Fent un esforç vaig deixar de tocar-me per perllongar aquella

sensació de riu de lava dins la sang. Vaig deixar la dona de la figa inflada damunt la calaixera i vaig mirar què deia la carta. Paraules calentes, mots de desig: això deia la carta. Vaig entrar en erupció, vaig pensar en ell, si ara entrés per la porta i m'abracés, m'escorreria damunt seu. Necessitava sentir-lo al meu costat, necessitava sentir-lo dins, molt endins. Tremolosa, em vaig treure la samarreta de tirants, em vaig tirar les calces avall i em vaig obrir els llavis. Vaig passar-me la samarreta entre les cames i vaig començar a fer-la anar endavant i endarrere, i amunt: cada vegada, més i més de pressa, més i més fort. Tenia el cos calent, suat, les cuixes molles, l'olor salada del sexe calent m'omplia els narius. El volia, a ell; el desitjava, a ell, i ell no hi era. Necessitava sentir-me penetrada, necessitava sentir les mans tocant-me la fada, els llavis fent-me petons. Vaig xisclar! Volia dir-li que m'havia posat calenta, de cop i volta, sense més ni més, només en contemplar el sexe inflat d'una dona despullada. Volia tornar-lo foll de desig! Volia que em cardés ben cardada! L'orgasme m'alliberà del foc i de la bogeria que havia pres en mi. Vaig adonar-me de la suor que em regalimava per les cames. Sortosament, ell tornaria aviat i jo li contaria el que havia fet a dalt a les golfes i... I potser ell es tornaria tan foll com jo i...

Sí, ell va tornar aviat, però cansat del viatge, i jo vaig haver d'esperar-me per contar-li què m'havia passat. L'endemà de l'arribada, en havent dinat, vam anar a

passejar fins a la riera blanca: un curs d'aigua que corria cantarella prop de casa. El dia era clar, assolellat. El cel blau i lluminós de l'estiu tenia, aquí i allà, petits núvols blancs, com flocs lleugers de cotó fluix que s'emmirallaven en l'aigua que corria. Els ocells, cadernereres, verderyols i pardals, omplien el bosc de piuladissa. Bufava un ventijol suau que ens agombolava. Caminàvem junts, agafats pels dits de les mans. Quan el camí s'estrenyia, ell m'abraçava la cintura i em feia passar a davant. Sota l'ombradissa d'un roure, ens vam aturar per fer-nos un petó. Quan els llavis es van tocar i vaig sentir l'abraçada forta que parlava de desig, un tremolí lleuger que naixia just sota el ventre, per entre els llavis, allà on vivia la fada, m'obligà a aclucar els ulls.

—Estic boig per tu, bonica. Boig per tu! —ho va dir amb els llavis a frec dels meus, jo respirava l'alè de foc que desprenia—, si sabessis com t'he trobat a faltar aquests dies.

Em va tornar a abraçar i vam tornar a besar-nos. Jo també l'havia trobat a faltar, i, mentre era lluny, jo, sovint, havia pensat en l'Atlàntic, l'oceà que ens unia i ens separava, tal com havia unit i separat el cavaller Tristany i la reina Isolda.

A la riera, protegits per la brolla alta dels roldors i dels boixos, i per les mates que feia el llentiscle, ens havíem estimat. Però aquesta vegada, per primera vegada, havia estat diferent: hi havia hagut un desig i una urgència, mai no present fins aleshores. Una urgència fruit de

les paraules que li havia dit, a cau d'orella, enjogassada, abans de sortir de casa.

Sempre, sempre dedicàvem molt de temps a regalar-nos carícies, petons i mirades. Després, em resseguia la pell acariciant-me amb la palma de la mà oberta, amunt i avall; tocant-me lentament per totes bandes, ben a poc a poc, sempre sense pressa. Estirats al llit, cara a cara, jo jugava amb ell al joc de les carícies per despertar el desig que, com un follet entremaliat que jugués amb un cremall, calava foc a tot el cos.

Sempre, sempre, li feia molts petons; li acaronava la pell amb els llavis, amb els cabells, amb el rostre..., el besava arreu. No parlàvem. Ens tocàvem molt i ens miràvem més encara. Era el nostre joc i ens agradava jugar-lo. Ell volia fer-me arribar només amb petons i carícies, moltes vegades ho aconseguia: sovint el plaer em negava el ventre mentre ell només em llepava els mugrons. Hi havia dies que, després d'una tanda de carícies, ens adormíem sense ni adonar-nos-en, i que, quan ens despertàvem, vèiem que ens agafàvem les mans o que teníem les cames entortolligades; notàvem el desig somort, el follet del foc que es desvetllava. Aleshores, repreniem el joc fins que l'amor ens sadollava.

Però aquesta vegada havia estat diferent: les paraules havien fet que el follet calés foc als cossos. Ell m'havia arromangat el vestit i mig abaixat les calces, per penetrar-me, mentre encara érem a peu dret. Recordo el seu cos

que bullia, el meu que cremava, la força humida i l'olor salada del membre erecte. Jo m'obria, el cos el cridava: semblava que tingués una voluntat aliena a la meua. La matriu bategava, els pits es botien, els llavis s'inflaven, la fada eixia de l'amagatall. Jo em mullava i ell em penetrava. Em penetrava i es retirava totalment de mi: una, dues, tres vegades! Jo li premia el cul i l'obligava a quedar-se dins, volia sentir l'espasa enfonsada. Aquesta vegada els cossos havien pres la paraula i tot havia estat, tot havia succeït, per mor de les paraules.

Em va ajaure. M'estrenyia fort, enfonsava el rostre en el coixí que feien els cabells damunt la sorra de la riba, i, a cau d'orella, els seus llavis pregaven: «Digues, digues..., digues les paraules.» «Explica'm la història.» «Conta'm què deia la carta.»

I entre sospirs, gemecs, desig i rauxa, jo li contava la història que em demanava. Li deia que tot havia succeït ara, a l'estiu, mentre ell no era a casa... Li contava que feia calor i que hi havia una finestra mal tancada..., que vaig pujar a les golfes..., i que, llavors, vaig trobar les cartes. Li vaig dir que eren d'una dona i que parlaven del desig que la prenia..., que vaig trobar les cartes i una fotografia antiga d'una dona despullada..., que el desig va esclatar i que em va omplir la sang..., i que ell no era a casa. Li vaig dir que em vaig tocar i que ara hauria de ser castigada...

Tots dos gemegàvem, ell m'estrenyia fort i jo l'abraçava, i notava el foc que ens cremava la pell. Un gaig es

va enlairar des de la branca alta d'un pi blanc, fent molta fressa. Vaig sentir com queia la pluja menuda d'agulles: queia damunt la brolla que ens feia d'amagatall.

–No callis, bonica, no callis –li vaig notar la veu fonda, ofegada, l'alè calent, la suor que l'amarava...

El desig ens abrusava i a mi em costava molt de dir els mots.

–Si sabessis..., de quina manera m'erotitzà aquella imatge..., i les paraules que deia la carta...

–Digues, bonica, digues les paraules.

Jo les hi vaig dir i, mentre les hi deia, m'estrenyia fort i notava com s'engarrotava.

–...I com voldràs, Júlia, que et castigui?

–...M'hauràs..., m'hauràs de lligar..., i..., estaria bé que... Ah!... Oh!... No, no encara... –vaig dir en notar l'escalfor de la llet que, a glopades, m'omplia la vagina.